

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.026/2022/5.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Litresits Ügyvédi Iroda

cím2

ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd

Az alperes: alperes1

cím3

Az alperes képviselője: Dr. Hódy Pál Gábor ügyvéd

cím4

A per tárgya: munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.188/2021/3.

Az elsőfokú bíróság határozata:

Fővárosi Törvényszék 8.M.71.479/2020/9.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.188/2021/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20 000 (húszezer) forint és 5 400 (ötezer négyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 96 000 (kilencvenhatezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhére marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2008. július 1-jén létesített megbízási jogviszonyt az alperes jogelődjével, amelyet a felek egymást követően több alkalommal, utoljára 2010. január 10-től 2010. december 31-ig terjedő időszakra hosszabbítottak meg. A szerződés alapján a felperes havi bruttó 160 000 forint megbízási díjban részesült.

[2] Arra figyelemmel, hogy az alperesi jogelőd működésével kapcsolatos 79/2007. (VII. 30.) FVM rendeletet az 1/2010. (VI. 30.) VM rendelet hatályon kívül helyezte, az alperesi jogelőd a nála közalkalmazotti jogviszonyban álló regionális koordinátorok – köztük a felperest érintően személy1 - jogviszonyának megszüntetésére kényszerült működésével összefüggő okból. Dr. személy2 főigazgató 2010. július 16-án tájékoztatta a felperest

regionális koordinátora jogviszonyának megszüntetéséről és erre hivatkozással a megbízási szerződése közös megegyezéssel történő megszüntetését ajánlotta fel számára. A felperes az alperes ajánlatát nem fogadta el, a megküldött jognyilatkozatot nem írta alá. Az alperes 2010. augusztus 11-én tájékoztatta a felperest, hogy jogi lehetetlenülés okán a felek között létrejött szerződés 2010. július 19-én megszűnt, a felperes megbízási díjra csak ezen időpontig tarthat igényt.

[3] Az alperes intézkedését sérelmesnek tartva a felperes keresettel fordult a munkaügyi bírósághoz annak megállapítását kérve, hogy az alperesnél munkaviszony keretében került foglalkoztatásra, amelyet a munkáltató 2010. július 19-én jogellenesen szüntetett meg, egyben a jogellenesség jogkövetkezményének alkalmazásával az alperes marasztalását kérte.

[4] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 56.M.1634/2017/14. szám alatt meghozott, a keresetet elutasító ítéletét a Fővárosi Törvényszék a 4.Mf.680/109/2019/3. számú ítéletével helybenhagyta. A felperes felülvizsgálati kérelme alapján a Kúria az Mfv.X.10.337/2019/8. számú részítéletével a másodfokú bíróság ítéletét az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és megállapította, hogy a felek között munkaviszony állt fenn, a jogellenes munkaviszony megszüntetés és jogkövetkezményei körében az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára utasította. A felperest 180 000 forint + 48 600 forint együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte és megállapította, hogy a felülvizsgálati eljárásban felmerült 414 720 forint illetéket az állam viseli.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[5] A felperes a módosított keresetében a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 100. § (4) bekezdésére alapítottnan 12 havi távolléti díj és mindösszesen 1 206 500 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a maximális összeg megállapíthatóságát a jogsértés súlya, továbbá az is indokoltá teszi, hogy külön az alperesnél fennálló jogviszonya érdekében elvégzett felsőfokú tanulmányainak hasznosíthatósága, valamint a központi közigazgatásban történő elhelyezkedése megghiúsult, ezért tudását a jogviszony megszüntetését követően nem tudja hasznosítani.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Kúria 2020. szeptember 30-án kelt határozatáig a peres felek is abban a tudatban voltak, hogy közöttük polgári jogi szerződésen alapuló megbízási jogviszony állt fenn, amely lehetetlenné tette, hogy 2010. évre visszamenőleg az Mt. 88. §-ának megfelelő módon szüntesse meg a jogviszonyt. A felperes által igényelt perköltséget eltúlzottnak minősítette.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[7] A Fővárosi Törvényszék a 8.M.71.479/2020/13. számú végzésével kijavított 9. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes

határozott ideig tartó munkaviszonyát. Kötelezte az alperest 1 920 000 forint megfizetésére. Kötelezte az alperes a Kúria határozatában meghatározott rész-perköltségen túl további 295 000 forint + áfa perköltség megfizetésére, megállapítva, hogy 414 720 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[8] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes jogelődje az Mt. 88. §-ába ütközően nem az ott felsorolt módon szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért intézkedése jogellenes. A jogellenesség jogkövetkezményeként az Mt. 100. § (4) bekezdése alapján megalapozottnak találta a felperes 12 havi átlagkereset megfizetése iránti keresetét. Az összecszerűség megállapítása során a jogsértést, valamint annak jogkövetkezményei súlyát, vagyis azt mérlegelte, hogy a felperes próbálkozásai a központi közigazgatásban vidékfejlesztéssel, földművelésüggyel összefüggésben nem vezettek eredményre. Az alperes jogelődje által kiírt álláshelyre sikertelenül jelentkezett, alkalmazását a folyamatban lévő per gátolta és szakmai kvalitásai ellenére álláspályázatát nem fogadták el. A felperes 2012. áprilistól szakmájától eltérő, kosárlabda edzői tevékenységet folytatott, utóbb pedig az újonnan megszerzett adatelemzői végzettsége felhasználásával helyezkedett el. Arra figyelemmel, hogy a felperes anyagi helyzete sokáig rendezetlen volt és új szakma kitanulása mellett döntött, a 12 havi átlagkeresetnek megfelelő összeget nem találta eltűzottnak, ezért annak megfizetésére kötelezte az alperest.

[9] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Kúria 2020. szeptember 30-i határozatával a felperes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségét megállapította. Az elsőfokú eljárásban 2021. január 5-ig megbízási szerződés nem állt az eljáró bíróság rendelkezésére, az ezt követően becsatolt szerződésben kikötött munkadíj pedig nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A felperes a perben a keresetét felemelte és 3 265 454 forint elmaradt munkabér megfizetésére is igényt tartott, ugyanakkor annak, hogy a keresetét utóbb leszállította a pertárgyérték és a perköltség meghatározása körében nem volt jelentősége. A felperes csak a leszállított, 12 havi átlagkereset összegében lett pernyertes, ezért a megbízási szerződéssel érvényesíteni kívánt több mint 1 200 000 forintos perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte.

[10] A peres felek fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.188/2021/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét nem fellebbezett részében nem érintette, fellebbezett részében részben megváltoztatta és az alperes által a felperesnek a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként fizetendő átalánykártérítés összegét 960 000 forintra leszállította, egyebekben az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest 20 000 forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére, megállapítva, hogy a 159 100 forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

[11] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette és - többek között - rögzítette, hogy a felperes 2012. április 2-től határozatlan idejű munkaviszonyt létesített a cégl Kft-vel, havi 46 500 forint bérezéssel, ami 2012. augusztusától 95 000 forint „Ekhos- jövedelemre” módosult.

[12] A kiegészített tényállás alapján a jogviszony megszüntetés jogkövetkezményei tekintetében az elsőfokú bíróság döntését csak részben találta megalapozottnak. Álláspontja szerint a felperes részére megítélt 12 havi, a törvényi maximumnak megfelelő

átalánykártérítés nincs összhangban az irányadó, e körben kialakult töretlen bírói gyakorlattal, a perbeli esetben nem történt meg az Mt. 100. § (4) bekezdésében foglalt körülmények helytálló értékelése. Az elsőfokú bíróság ítéletében kizárólag a felperes elhelyezkedési nehézségeire, a központi közigazgatásban a vidékfejlesztéssel összefüggő területen történő tovább foglalkoztatásának kudarcára és emiatt anyagi helyzetében időszakosan kialakult rendezetlenségre utalt. Nem vette figyelembe ugyanakkor, hogy a felperes foglalkoztatásának időtartama igen rövid volt, mindösszesen 2008. júliusától 2010. júliusáig állt fenn. Az alperes érvelése helytálló volt abban a vonatkozásban is, hogy a jogviszony a szerződésben rögzített határozott idő elteltével, azaz 2010. december 31-én, vagyis 5 és fél hónap múlva az alperes intézkedése nélkül is megszűnt volna. A felperes személyes nyilatkozata alátámasztotta, hogy a jogviszony megszüntetését követően nem volt teljesen ellátatlan, alkalmi munkáiból 30 000 forintos bevételekre tett szert, majd 2012. április 1-jétől munkaviszonyt létesített. Az a körülmény pedig nem volt az alperes terhére értékelhető, hogy utóbb ez a foglalkoztatási jogviszony részmunkaidőre jött létre. Az ítéletábra ugyanakkor értékelte, hogy a felperes e jogviszonyból származó jövedelme 2012. augusztustól több mint a duplájára emelkedett. Álláspontja szerint a felperes életkorából eredően a munkaerőpiacon nem tekinthető hátrányos helyzetűnek, ugyan végül új hivatást sajátított el és adatelemzőként dolgozott, azonban ezt a körülményt az elsőfokú bíróság is értékelte a jogsértés következményeként.

[13] A másodfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlatra utalva megállapította, hogy az átalánykártérítés mértékét elsősorban a jogsértés súlya határozza meg. A jogviszony megszüntetése nem tekinthető formai hibának, az intézkedést az indokolta, hogy jogszabályváltozás folytán a feladatellátás ellehetetlenült, de a határozott idejű jogviszony megszüntetésére vonatkozó jogszerű lehetőségeket az Mt. egyértelműen rögzíti. Az alperest a jogsértés súlyának minősítése alól nem mentesíti, hogy a jogviszony minősítése csak a Kúria döntésével vált nyilvánvalóvá, ez önhiba hiányaként nem értékelhető. A jogviszony jogellenes megszüntetése miatt a jogszabályban meghatározott jogkövetkezményekre - az ott rögzített keretek között - a munkavállaló jogszerűen igényt tarthat, a foglalkoztatás típusának nem megfelelő megválasztásából fakadó igényekért a foglalkoztató helytállni tartozik.

[14] Mindezekből következően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megítélt átalánykártérítés összegét eltúlzottnak ítélte és azt a bírói gyakorlat alapján, az értékelt körülményekre és a fellebbezés korlátaira figyelemmel 6 havi átalánykártérítés összegére szállította le.

[15] Az ítéletábra nem találta megalapozottnak a felperes javára megítélt perköltség vonatkozásában előterjesztett fellebbezést sem. Megállapította, hogy a Pp. 79. § (1) bekezdése alapján a perköltség összegének meghatározása a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés, amely nem a kikötött óradíj, hanem a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint az elvégzett ügyvédi tevékenységhez viszonyítottan történik. A másodfokú bíróság a költségfelszámításban meghatározott időtartamokat jelentős mértékben eltúlzottnak ítélte, egyúttal az elsőfokú bíróság által mérsékléssel megállapított perköltség összegét az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak találta, figyelemmel arra is, hogy a másodfokú bíróság az átalánykártérítés összegét leszállította. Az ítéletábra érvelése szerint az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a per kiemelkedően hosszú időtartamú volt, ugyanakkor a felperes beadványaiban túlnyomórészt a jogviszony munkaviszonnyá való minősítésével kapcsolatos tartalom volt a meghatározó, továbbá a kereset pontosítások nagyobb része is ahhoz kapcsolódott, hogy a korábban elmaradt munkabér megfizetésére is igényt tartott a felperes. A perköltség szempontjából pedig csak azok a nyilatkozatok voltak

relevánsak, amelyek az elhelyezkedésével kapcsolatos állítását igazolták. Mindezekre figyelemmel a felperes által további perköltségigény nem volt megalapozott az elsőfokú ítéletben meghatározottakon felül. Értékelte a másodfokú bíróság azt is, hogy különös bonyolultságú kérdéskör a jogviszony jogellenes megszüntetése és azösszegezés meg határozása körében nem merült fel, a teljes összegű munkadíj alkalmazása egyértelmű aránytalanságot eredményezett volna, ugyanis a bizonyítás legnagyobbbrészt a jogviszony minősítésével kapcsolatos kérdéskörre vonatkozott. Megállapítása szerint a felperesi képviselő ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységével nem áll arányban a megbízási szerződésben rögzített ügyvédi munkadíj, az eltúlzott és alperesre történő maradéktalan áthárítása méltánytalannak minősülne.

[16] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezése az IM rendelet vonatkozó szempontjait értékelve helytállóan állapította meg a perköltség összegét, így annak mérséklésére, illetve megemelésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[17] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet keresetet elutasító részének hatályon kívül helyezését és keresi kérelmének történő helyt adást, valamint 50 000 forint + áfa felülvizsgálati perköltség megítélését kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 75. §, 78. §, 79. § (1) bekezdésébe és 81. §-ába ütközik, ellentétes a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjával és 2. § (2) bekezdésével, valamint a Pp. 163. § (3) bekezdésével, továbbá sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését, az Alaptörvény 28. cikkét és az Mt. 100. § (4) bekezdését is.

[18] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság indokolásának érdemi, lényeges bírói következtetései logikátlanok, iratellenesek, okszerűtlenek, a köztudomású tényekkel szemben állóak.

[19] A jogerős ítélet az Mt. 100. § (4) bekezdésének „annak következményei” fordulata ellenére döntésének meghozatala során nem vette figyelembe, hogy a felperes végül új hivatást sajátított el és adatelemzőként helyezkedett el, amely releváns ténynek tekinthető és a jogellenes alperesi intézkedés súlyos jogkövetkezménye volt. A másodfokú bíróság gyakorlatilag egy olyan jövedelempótló összeget ítélet meg, ami a perbeli határozott idejű megbízási szerződés alapján esedékes lett volna részére, így semmilyen szankciót nem eredményezett az alperes részére, ami ellentétes a józan ésszel és a jogalkotói céllal, így az Alaptörvény 28. cikkével. Figyelmen kívül hagyta azt is, hogy az Mt. 100. § (4) bekezdése nem jövedelmet pótló kártérítés, hanem a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével kiszámított összeg, azaz a jogsértés díja.

[20] A másodfokú bíróság jogszabálysértő döntést hozott a perköltség összegéről is. Teljes pernyertességére tekintettel a 11 évig tartó per alapján kiszámított perköltségből a Pp. 78. §-a alapján kellett volna levonni a Kúria részítéletének rendelkező részében rögzített 180 000 forint + áfa, vagyis bruttó 228 600 forintot és számára 810 000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget kellett volna megállapítani. A perköltségigény a ténylegesen

elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányos, magában foglalja a per előtti fizetési felszólítás, a fizetési meghagyás iránti kérelem, a keresetet tartalmazó irat, valamint a válaszirat elkészítésének ügyvédi munkadíját is.

[21] A megbízási szerződés megkötése során a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíjat – sikerdíjként – minden megkezdett óránként 10 000 forintban határozták meg, amelynek során figyelembe vették a mindenkori minimálbér és a garantált bérminimum összegét is. A másodfokú bíróság ítéletének indokolása, mely szerint az IM rendelet 3. §-a alapján a pertárgyértékhez viszonyítva a perköltség összege 163 000 forint lett volna, nem veszi figyelembe a pertartamot, a keresetlevél mellékleteivel igazolt 4 munkaóra, a 33 bírósági tárgyalási munkaóra és a bírósági beadványokra fordított 63 munkaóra időtartamát. Mindebből következően az érvényesített perköltség összege nem tekinthető sem aránytalannak, sem eltúlzottnak.

[22] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes felülvizsgálati eljárási perköltségben történő marasztalását kérte.

[23] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság az átalánykártérítés összegét a teljes tényállás – mindkét fél javára és terhére szóló körülmények – figyelembevételével és az abból levonható helyes és logikus következtetés alapján, jogszabálysértés nélkül állapította meg. A felperes a felülvizsgálati kérelmében csak a javára szóló körülmények értékelését kéri, amely ellentétes az Mt. 100. § (4) bekezdésével, valamint a bírói gyakorlattal is.

[24] Téves a felperes ügyvédi munkadíjszámítás tekintetében kifejtett álláspontja is, mert az eljáró bíróságok sem a jogi képviselő óradíját, sem pedig az ügyfél irányába szóló díjkikötést nem kifogásolták, a felperesnek járó perköltséget mérlegeléssel állapították meg. Tévesen állította a felülvizsgálati kérelmében a felperes, hogy 100%-ban pernyertes lett, mert ha az eredetileg előterjesztett 3 265 454 forint pertárgyértéket az elsőfokon megítélt 1 920 000 forinttal arányosítjuk és beszámítjuk a Kúria által megítélt 180 000 forint + áfa perköltséget, akkor matematikai megközelítéssel is a 295 000 forint + áfa összeghez jut. Megjegyezte továbbá, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság a számításnál a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése együttes alkalmazásával a mérlegeléskor azt is figyelembe vette volna, hogy az arányosításnál a részben pernyertes alperes rész-perköltségét is be lehet számítani, akkor a felperesnek még a megítélt perköltség sem járna.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[25] A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem megalapozott.

[26] A perben még irányadó Mt. 100. § (4) bekezdése szerint, ha a munkavállaló nem kéri vagy a munkáltató kérelmére a bíróság mellőzi a munkavállaló eredeti munkakörbe történő visszahelyezését a bíróság a munkáltatót – az eset összeg körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével – a munkavállaló legalább 2, legfeljebb 12 havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kötelezi.

[27] A jogerős ítélet helytállóan mérlegelte az átalánykártérítés mértékének meghatározása során figyelembevehető szempontokat. A bírói gyakorlat szerint az Mt. 100. § (4) bekezdésén alapuló igény elbírálása során kiemelkedő jelentősége van a jogsértés súlya mellett a jogellenesen megszüntetett munkaviszony időtartamának is (BH2008.75.). A perbeli esetben a felperes jogviszonya két évig állt fenn az alperesnél, amely egy határozatlan idejű munkaviszony jogszerű megszüntetése esetén is a törvényi minimumban meghatározott 30 napos felmondási időt eredményezett volna végkielégítés megfizetése nélkül. Helytállóan mérlegelte az ítéletábra azt is, hogy a felperes a jogviszony megszüntetését követően nem volt ellátatlan, minimálisan, de jövedelemszerző tevékenységet folytatott. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes korábbi tevékenységét, azaz a vidékfejlesztési tevékenységet a központi közigazgatásban már nem tudta ellátni, nem adott alapot a maximális mértékű átalánykártérítés megállapíthatóságára. A jogerős ítélet helytállóan emelte ki, hogy a felperes életkorából fakadóan nem volt hátrányos helyzetűnek tekinthető, az eltelt időszakban új szakképzettséget szerzett és adatelemzőként dolgozott. Új szakképzettsége megszerzésére életkorából fakadóan és a korábbi végzettsége alapján történt elhelyezkedéséből eredően nem tekinthető olyan különös erőfeszítésnek, amely a 6 hónapi átalánykártérítésnél magasabb összegű kártérítés megállapítását indokolta volna.

[28] A felperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul panaszkolta, hogy a megállapított 6 havi átlagkereset összege nem tekinthető az alperes részére szankciós jellegűnek, figyelemmel a határozott időből hátralévő összeg közel azonos mértékére.

[29] A határozott idejű munkaviszony jogellenes megszüntetésekor a munkavállaló választhat, hogy az igényét az Mt. 88. §-ának (2) bekezdése, vagy az Mt. 100. §-a alapján érvényesíti (EBH2000.242.). A 2-12 havi átlagkeresetre irányuló igényérvényesítésnél a bíróság az átalány mértékét mérlegelheti. E mérlegelésre nincs hatással, hogy eltérő igény érvényesítésekor a munkavállalót milyen összeg illette volna meg (BH2007.355., Mfv.I.10.897/2006.). Mindezekre figyelemmel a felperes által az átalánykártérítés összegének megemelésére vonatkozó érvelése megalapozatlan volt, a jogerős bírósági döntés e körben nem tekinthető jogszabálysértőnek.

[30] A felperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul hivatkozott a perköltség összegének megállapítása során az irányadó minimálbér összegére, és e körben a megállapítható díjazás mértékére.

[31] Az ítéletábra helytállóan utalt arra, hogy a perköltség összegét a Pp. 79. § (1) bekezdése értelmében a bíróság az előadott és szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg, a perköltség összegének meghatározása a jogszabályban írt megszorításokkal a bíróság mérlegelési körébe tartozik. Helytállóan állapította meg, hogy a mérlegelés nem a kikötött óradíjra, hanem a perköltség mértékének mérséklését lehetővé tevő 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés szerint az elvégzett ügyvédi tevékenységhez viszonyul. A bíróság a perköltség összegének megállapítása során mérlegelési tevékenysége körében a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkát, a pertárgy értékét és azt értékeli, hogy annak megállapítására az eljárás mely szakaszában került sor. A másodfokú bíróság helytálló megállapítása szerint a pert lezáró határozatban a bíróság nem az ügyvéd és a megbízó közötti megbízási díjat csökkenti, hanem arról dönt, hogy az ellenféllel szemben a megbízás szerinti díjból milyen összeg érvényesíthető a Pp. 75. §-a szerinti indokolt perköltségnél. Ennek során az eljáró bíróságok helytállóan vonták értékelési körükbe

a pertárgy értékét és helytállóan helyezték levonásba a Kúria által már jogerősen a felperes részére megítélt perköltség összegét. Döntésük nem volt ellentétes sem a jogszabályi rendelkezésekkel, sem az e körben irányadó bírói gyakorlattal.

[32] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[33] A felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

[34] A felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. június 8.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró